

statens sida uppmärksammas, som jag vågar hemställa om ett relativt ringa bidrag från statens sida och vördsamt föreslå:

att Riksdagen ville såsom anslag, utan återbetalnings-skyldighet, till det bolag som bildas för utförande af en jernväg om 3 fots spårvidd mellan Linköping och Westervik bevilja ett belopp af trehundra tusen (300,000) riksdaler, motsvarande allenast räntan på två tredjedelar af byggnadskostnaden under de tre år arbetet komme att fortgå och hvarmed början förutsättes blifva år 1874:

första året med	R:dr 165,000,
andra året 1875 med	» 110,000,
tredje året 1876 med	» 25,000.

Riksdaler 300,000.

Stockholm den 30 Januari 1873.

Gustaf Mæchel.

N:o 158.

Af Herr A. P. Danielsson: Angående upphäfvande af stad-gandet i 24 kap. 32 § af gällande kyrkolag om kloc-kares brefbäringsskyldighet och densammas ordnande i sammanhang med blifvande beslut om kronobrefbärings-skyldigheten.

Då man uti vår nu gällande kyrkolag af 1686, kapitlet 24 § 32 finner stadgadt såsom en klockaren åliggande skyldighet, bland annat: »Han skall ock bära kapitlets, prostens och kyrkoherdens bref till prosten, när de honom tillhandakomma, till nästa klockare, och der sådant försummas, till skadan, som deraf timar, svara.» Denna våra i de flesta af rikets orter klennt aflönade klockare åliggande skyldighet har

för dem i 187 år genom förenämnda stadgande varit ett ganska besvärande onus, utom det att denna pligt, der klockaren numera tillika är skollärare, kan råka i kollision med hans åliggande såsom sådan. När man härtill tager i betraktande att det skäl, som säkerligen var orsaken till stadgandet af detta kyrkolagens bud, nämligen en långsam och osäker postgång, icke numera, med våra i detta afseende vidtagna ändamålsenliga författningar, förefinnes, så synes mig förbemälda stadgande utan olägenhet kunna upphävas och undanröjas samt en talrik klass medborgare befrias från en hårdt tryckande skyldighet, som de fleste med största svårighet måste uppfylla. Jag anser det icke vara behöfligt eller tidsenligt att en kommunens och kyrkans tjänsteman skall vandra såsom postbud, då våra postkommunikationer äro regelbundet ordnade i alla delar af riket och säkerligen mycket annorlunda nu än 1686, då detta lagbud tillkom.

Då jag af Kongl. Maj:ts tal på Rikssalen vid riksdagens öppnande den 20 dennes funnit det Kongl. Maj:t är sinnad att, till lättnad i de af ålder jorden åliggande besvär, afgifva förslag om kronobrefbäringens upphörande, har jag trott det äfven nu vara skäl att i sammanhang dermed, till lättnad för klockarne i riket, hvilka säkerligen i allmänhet taget icke utgöra någon förmögen klass, jemväl afskaffa den s. k. klockareposten, ty jag kan icke finna annat än att bref, cirkulär och stamböcker, som från Kongl. Maj:t ankomma till domkapitlen, för att presterskapet delgifvas samt öfriga embetsskrifvelser som presterskapet röra, kunde, på sätt som med Kongl. Maj:ts Befallningshafvandes och öfrige landtstatens tjänstemäns skrifvelser eger rum, försändas med allmänna posten.

Af sådan anledning och på grund af hvad jag här anfört, vågar jag vördsammast anhålla, det Riksdagen behagade för sin del besluta:

- 1:o att förberörda stadgande i 24 kap. § 32 af 1686 års kyrkolag måtte till kraft och verkan upphävas; och
- 2:o att prostens och kyrkoherdens embetsskrifvelser och öfriga försändelser i tjensteärenden måtte ordnas på samma sätt som Riksdagen möjligen kommer att besluta om kronobrefbäringsskyldighetens ordnande.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 30 Januari 1873.

A. P. Danielsson,
från Calmar län.